

Király Zoltán

HŐSÖK

L.L.L.-nek, feat. Dawid Bowie

Ezerkilencszáznyolcvanhat nyarának elején, a kolozsvári
Törökvágás aljában álló újságárusnál nem értettem
a Fotbal Magazin borítóján levő fényképet: Helmuth Duckadam,
a bukaresti Steaua kapusa zöld mezben, focistákhoz méltó
féktelen örömmel ölelkezik Bölöni Lászlóval,
akin hófehér mez van, azon tűzpiros a tízes szám.

Német–magyar piros-fehér-zöld a bukaresti Steauánál?
De akkor ezeket nem volt szabad gondolni,
észrevenni sem.
Nem is léteztek ilyen színek.

És mégis, ezekben a színekben vertük meg a Barcelonát?
Mi, Duckadam, Bölöni meg a Steaua?

Ezerkilencszáznyolcvanhét augusztus 21-én korán költöttek.
Reggelire nem emlékszem. Tetvészás,
kötelező oltások és jódtabletta bevétele után
csoportokban vitték a pionírokat az iskolából
a kolozsvári stadionba, főpróbára.
Fehér műanyag ing volt rajtam piros nyakkendővel,
az Erdélyt felszabadító román hősök
elfolyt vérének diszkrét szimbólumával
(annak idején egy fehér hajú költő bácsi
avatott minket pionírrá Horea–Cloșca–Crișan emlékművénél,
az eskü valahogy így hangzott: „Én, Király Zoltán,
belépek a Pionírok Szervezetébe, arra szegődöm,
hogy hazámat szeressem, jól tanuljak,
szorgos és fegyelmezett legyek,
tiszteljem a trikolórral ellátott nyakkendőt”).

A stadion tele korombéli gyermekkel,
egyenruhában mind egyformák vagyunk,
azon a tűző napon huszonötször
gurították ki a vörös szőnyeget
a pártfőtítkárt szállító helikopter tervezett leszállóhelye felé,
huszonötször szólalt meg a katonazenekar,
és mi, egyforma gyerekek
huszonötödször zendítettünk román úttörődalra,

beoltva mindahányan,
tetűmentesítve
és féregtelenítve.
Aztán váratlan forradalmak jöttek,
posztkommunista piacgazdaság,
majd vadkapitalizmus.

Kétezertizenhét július huszadikán
a kolozsvári stadionban
állunk sorban sörért,
közben a stadionban
a nyugati világ szinti-pop-rock
kultúra avatatlan istenei
játsszák Dawid Bowie *Heroes* című számát.

Ez a *Heroes*! Kurva jó,
menjünk már vissza!